

Köszöntés: Ézs 40,3 Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át!

Olvasmány: Ézs 40,1-11: Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek. 2 Beszéljete szívhöz szólóan Jeruzsálemmel, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden vétkéért. 3 Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át! 4 Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! 5 Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. – Az Úr maga mondja ezt. 6 Egy hang szól: Kiálts! Én megkérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. 7 Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az Úr szele. – Bizony, csak fű a nép! 8 Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad. 9 Magas hegyre menj föl, ki örömhírt viszel a Sionnak, harsány hangon kiálts, ki örömhírt viszel Jeruzsálemnek! Kiálts, ne félj! Mondd Júda városainak: Itt van Istenetek! Az én Uram, az Úr jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. 11 Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.

Alapige: 2Pt3,13 De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik.

Kedves Testvérek. Advent van. Várunk. Várakozásról szól ez a mostani igeszakasz is. Természetesen ez a második adventről szóló ígérés, hiszen a paruziára Krisztus visszajövetelének, a végidőnek várására utal.

S mindez azért érdekes számunkra, mert egy ilyesfajta várakozásban vagyunk mi is, hiszen az adventi időszak az megkockáztatom, hogy sokszor egy évi szokott rutin, ami része az életünknek. Pedig a keresztyén olvasatban a várakozás azért ettől jóval több, hiszen egy másfajta várakozással is vagyunk. Már itt a földi létben is. Merthogy azzal a tudattal élhetünk, hogy persze két lábbal a földön állunk és a jelen kérdéseit is vizsgáljuk és nézzük, hiszen meg kell tankolni a kocsit, ki kell fizetni a fűtést, tervezünk a holnapra, a hétre, sőt talán még jóval hosszabb távra is, tervezzük a jövő évi jubileumot s még tovább is.

Ami mind fontos, hasznos, sőt szükséges. Hiszen józan protestáns, józan református módon próbálunk így eljárni. Mindemellett azonban várunk valami újat is. Krisztus eljövetelét. S az ígélet szerint új eget és új földet. Ami egy teljesen más létmód, egy teljesen más világ.

De félreértés ne essék, ez nem valami virtuális dolog. Nem azok az új kiterjesztett valóságok, ahol valaki feltesz a fejére egy virtuális valóságot ábrázoló szemüveget, s akkor majd így megadja az Isten ezt.

Az ókori szerzők még nem tudnak ilyesmiről. Bár lehet, hogy az ókori levelek s a Biblia egésze is talán ösztönző és inspiráló lehet a ma fejlesztőinek, de itt egy olyan vízió van, amiben a jövő képe, a jövő idői fogalma is különbözik attól, amit mi mondjuk mért időnek tekintünk.

S ez egy nagyon érdekes feszültség, mert a karácsonyt tudjuk, hogy mikor van, az adventet is. Belőjük, hogy hány hét, készülünk külső díszekkel, ételekkel, karácsonyfával, Igei alkalmakkal meg oly sok mindennel.

De a Krisztus második eljövételét azt nem tudjuk. Ígéretünk van rá. Két nagyon különböző várakozás ez. Az egyik célt fixen látjuk a szemünk előtt, a másik pedig valahol a távolban dereng, s csak hasonlatok meg képek vannak róla, amikkel megpróbáljuk ezt leírni.

Feszültség húzódik a kettő között, de ez nem romboló hanem építő feszültség kell legyen. Merthogy a távoli új ég és új föld képénél találkozunk egy fontos mozzanattal és tartalommal.

Ebben az új égben és új földben, ebben az új létmódban igazság lakik. Igazság vagy megigazulásként is lehetne fordítani a szót, de nagyon nagy fogalom ez. S hát valóban, áhítozott és áhítozik utána az emberiség, mind a mai napig, hogy legyen igazság, hogy az életünk medre is úgy teljen, hogy a földi rendszerek s a társadalom is igazságos vagy igazságosabb legyen. Sokszor a saját életünkre nézve is keressük az igazságot, a teljes vagy teljesebb képet, hogy mi miért történt és történik, hogy valahol megvethessük a lábunkat, s hogy tudjunk mit kezdeni azzal, ami ért bennünket vagy környezetünket.

Mert akkor el lehet indulni egy úton.

A földi értelemben azonban az igazság egy olyan dolog, ami nem tökéletes. Szépen mutatja ezt az a kép, vagy hasonlat, hogy az igazság az olyan, mint egy kör középpontja. S a körnek a vonalán állnak az emberek. Van, aki el se lát a közepéig. Van, aki nem is figyel oda, mások nagyon nézik s látnak belőle valamit, de csak egy bizonyos szögből, oldalról.

Aki a körnek a másik oldalán áll, az valami teljesen mást lát. De ez egy kétdimenziós hasonlat. Egy földi. Ami rá mutat, hogy a teljes tökéletes igazságot nem látjuk még most.

Viszont abban a vízióban, abban a látásban, ami az új föld és új menny ígéretet mutatja, nos ott majd igen, ott majd többet és teljesebben, sőt megkockáztatom, hogy tökéletesen látjuk majd akár a saját életünket, akár a minket körülvevő dolgokat azt, ami volt.

Na de mi következik ebből? Szerintem érdemes ezt tudatosítani magunkban. Érdemes mert akkor talán másként kezeljük a mostani, a jelenkori fél, egész, meg részigazságokat, meg hamisságokat is. Akkor talán más lelkiülettel tudunk nekimenni az életünk helyzeteinek. Két lábbal a valóságban a földön járva, de mégis egy ezen a valóságon túlra tekintve.

Másrészt viszont ez motiválhat is minket, hogy mi azért törekedjünk egy jobb igazságra ezen a jelenvaló világban. Hogy azt, amit mi teszünk, ahogyan létezünk, annak nyomán jobb fakadjon. Annak nyomán talán apró cseppekben, apró morzsákban valami közeledjen ahhoz az igazsághoz, amit lelki szemeinkkel látni vélünk

magunk előtt. Hogy ne a gazság, a kapzsiság, a hatalomvágy, s a mások eltiprása legyen jelen az egyházban, hanem valami abból az eljövendő valóságból csillanjon meg.

S ha már ilyen valóságról és annak hatásáról beszélünk, akkor érdemes szót ejteni a Mikulásról. Hiszen a múlt héten volt december 6-a, amikor is Mikulást ünnepeltek szerte a világon és Európa szerte is. Vagyis Myrai Nikolaus vagy Miklós püspököt, akiről bár kevés tény tudunk, de valószínű, hogy a 3-4 században élt Kr.u. S

Püspökként munkálkodott a mai Törökország területén. S a róla szóló történetekben valaki olyan jelenik meg, aki kinyújtja a kezét a szegények felé, s aki a keleti és a nyugati egyházban is elismert. S talán hidat képez.

Ahogy lehet, hogy most is kéne és lehetne hidat építeni és nem politikai meg társadalmi szakadékokat gyártani.

S amikor így készülünk az adventben, akkor talán mi is tudunk önvizsgálatot tartani. Hogy miként is vagyunk Istennel? Hogy hogyan alakult az életünk s merre tartunk, hogy mi fakad a cselekvésünk, tetteink, szavaink, vagy hallgatásunk nyomán?

Drága testvérek, készülhetünk így a karácsonyra, s készülhetünk így Krisztus második eljövetelére is. Adja meg az Örök, hogy erre legyen időnk, akaratunk, segítségünk, mint személyek egyen egyenként, de közösségeként is a családban, baráti körökben s a gyülekezetben is. Ámen.

Áldás: Ézs40,4-5 **Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! 5 Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt.**

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László